

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **H. H. D.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2018 č. j. OAM-544/ZA-ZA11-HA10-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech, protože dle jeho názoru žalovaný rozhodoval na podkladě nedostatečně zjištěných a shromážděných důkazů, na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu vydal

rozhodnutí, které považoval s ohledem na příslušná ustanovení zákona o azylu za nesprávné. Následně zrekapituloval skutkový stav. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl svůj věk a skutečnost, že má v zemi původu vysoký dluh a v případě návratu má obavy o svůj život. Tvrdil, že jeho situaci by nevyřešilo ani přestěhování v rámci Vietnamu. V rozporu se závěry žalovaného měl za to, že neřešení jeho dluhu v zemi původu bylo nezaviněné, neboť v České republice byl ve výkonu trestu odnětí svobody a nemohl tak svůj dluh řešit. Obavy o život svůj a své matky ve Vietnamu z důvodu vysokého dluhu nepodceňoval, jak to dle jeho názoru činí správní orgán. Právní zástupkyni žalobce byl také znám případ vraždy mačetou na tržnici Sapa z důvodu nezaplacení dluhu ve výši 800 USD, na který bylo v žalobě upozorněno. Ochranu od policie ve Vietnamu v případě návratu nepovažoval za efektivní, naopak měl podezření, že mnohdy policie s věřiteli finančně spolupracuje při vymáhání dluhu.

3. Poukázal na zprávu Human Rights Watch pro rok 2017, ve které se uvádí, že politická a základní lidská práva včetně svobody projevu, názoru, sdružování a shromažďování nejsou dodržována, není dodržováno právo na spravedlivý proces a dovolání se soudní ochrany je velmi omezeno. Tvrdil, že občané Vietnamu, kteří se dlouhodobě zdržovali v zahraničí, jsou státním orgánům podezřelí z protistátního smýšlení díky vlivu evropské kultury a žadatelé o azyl mohou být státem sledováni nebo uvězněni podle trestního zákoníku.
4. Správní orgán dospěl k názoru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování svých politických práva svobod, avšak dle žalobce tato situace může nastat v případě návratu do vlasti, neboť v zahraničí pobýval dlouhodobě od roku 1988, žil jako svobodný občan a také jeho dlouhodobé nesplácení dluhů může být kvalifikováno jako trestný čin nebo by na něj mohl fyzicky zaútočit některý z jeho věřitelů. Skutečnost, že věřitelé již nekontaktují jeho matku, nepovažoval za podstatnou, protože jeho matka nemá peníze, žádné peníze nedluží a o žalobci nemůže nic bližšího sdělit. Domáhal se přezkumu správního uvážení, zda v jeho případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, zejména pro jeho věk a bezútěšnou situaci ve které se nachází.
5. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Při jednání konaném před zdejší soudem dne 20. 7. 2021 zástupkyně žalovaného setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalobce se bez omluvy k jednání nedostavil.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 24. 6. 2018 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, nemá náboženské vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Je svobodný a má syna narozeného v roce 1996, který žije s matkou v Chebu. Přicestoval do České republiky v roce 1988 a pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Ze země původu naposledy přicestoval letecky v březnu nebo dubnu roku 2009, kdy ve Vietnamu pobýval 3 měsíce. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, jako důvod uvedl, že si přeje zůstat v České republice, protože na území již dlouho žije, má zde syna a ve Vietnamu má velký dluh.
9. Při pohovoru konaném dne 27. 6. 2018 sdělil, že do České republiky přicestoval v roce 1988 na základě spolupráce mezi státy, po příjezdu studoval a absolvoval praxi. Za dobu svého pobytu vycestoval do Vietnamu pouze jednou, a to v roce 2009, kdy byl v domovském státě po dobu 3 měsíců za účelem návštěvy rodiny. Potvrdil, že během svého pobytu neměl ve vlasti žádné problémy, potíže neměl ani s vycestováním z vlasti. Ve Vietnamu žije matka žalobce, která je již hodně stará a má potíže se sluchem. V roce 1992 začal podnikat a měl povolení k legálnímu pobytu za účelem podnikání s platností do roku 2009. Po svém návratu z Vietnamu v roce 2009 byl zatčen policií kvůli nedovolené výrobě cigaret a následně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v délce trvání sedm a půl roku. V roce 2014 byl propuštěn z výkonu trestu za vzorné chování. Na území páchal i další trestnou činnost v letech 1994 nebo 1995 a v roce 2005. Od roku 2014 neměl povolení k pobytu, ale tvrdil, že mu nebylo uloženo správní vyhoštění. Z České republiky nevycestoval, protože má ve Vietnamu velký dluh a nemá jinou možnost jak si legalizovat pobyt. V případě návratu do vlasti se obával, že by ho věřitelé nenechali v klidu žít a také, že je starý a nechce začínat znovu od začátku. Má dluh přesahující 50 milionů korun, peníze si půjčil za účelem investice do podnikání od přibližně třiceti různých osob. Do doby konání pohovoru neuhradil žádnou část dluhu, během jeho pobytu ve vězení na něj údajně věřitelé ztratili kontakt a navštěvovali tak jeho matku, ale nakonec přestali docházet i za ní, od posledního kontaktu uplynuly 3-4 roky. Žalobce osobně do kontaktu s věřiteli již nepřišel, protože se jim úmyslně vyhýbá a svoji situaci s dluhem žádným způsobem neřeší. Obává se, že v případě návratu mu budou vyhrožovat zabitím, tvrdil, že se to ve Vietnamu děje, že situaci věřitelé mohou řešit i tímto způsobem. Policie by mu údajně nepomohla, ve Vietnamu je to tak běžné. K osobě svého syna sdělil, že je zcela zdravý, žije v Chebu, kde ho živí jeho matka, bude studovat na vysoké škole a s žalobcem je v pravidelném kontaktu. Žalobce žije ve společné domácnosti s přítelkyní, která je vietnamské státní příslušnosti a má povolení k trvalému pobytu v České republice, jejich vztah trvá přibližně dva roky a přítelkyně na něm není finančně závislá. V zemi původu žalobce neměl nikdy žádné potíže, a to ani s policií a státními orgány.
10. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 6. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 6. 2018, informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2017/2018 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam ze dne 22. 2. 2018, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práva v roce 2017 – Vietnam ze dne 20. 4. 2018, žalobou napadené rozhodnutí č.j. OAM-544/ZA-ZA11-HA10-2018 ze dne 6. 11. 2018.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

12. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
14. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
16. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a také zaznamenal do protokolu pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl s žalobcem proveden dne 27. 6. 2018. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
17. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí, protože má ve vlasti vysoký dluh a věřitelé by ho mohli ohrozit na životě. Jak konstantně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje ve své judikatuře (např. usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93, či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017 - 30), azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, v nichž je žadatel ve své zemi původu „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ (§ 12 písm. a) zákona o azylu] či má „*odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů*“ (§ 12 písm. b) zákona o azylu].
18. Žalovaný se na str. 3 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti

pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze má na základě zpráv o zemi původu žalobce za to, že takové pronásledování žalobci nehrozí ani v budoucnu a s hodnocením žalovaného se ztotožňuje a plně na něj odkazuje.

19. Žalobce jasně deklaroval, že se do země původu nechce vrátit kvůli svému dluhu. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).*“ Soud podotýká, že případ žalobce není nijak odlišný od situace, kdy by dlužil peníze jakýkoliv jiný občan Vietnamu a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
20. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal, až v situaci, kdy přišel o pobytové oprávnění v důsledku páchaní opakované trestné činnosti na území České republiky. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“*
21. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „*Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze*

dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

22. Žalovaný se na str. 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou a jeho zdravotní stav je dobrý. Jak správně poukázal žalovaný ani existenci rodinných vazeb nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namíste udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Za situace, kdy se žalobce ve správním řízení ani nedomáhal udělení azylu z důvodu svého věku, je uvedené vyjádření žalovaného k této otázce dostačující a soud se s ním plně ztotožňuje. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že žalobce v České republice má pouze syna, kterému bylo ukončeno povolení k pobytu a stanovena lhůta k vycestování a další členové jeho nejbližší rodiny žijí v zemi původu, nebyl tak naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
23. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobce nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ostatně žalobce v žalobě nic takového neprokázal, pouze tvrdil, že si na území žije jeho přítelkyně a zletilý syn. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 32 Az 9/2017 ze dne 22. 2. 2018 uvedl, že: „k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud ovšem rovněž připomenul, že „[p]ři posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ V posuzovaném případě dle městského soudu zcela jistě nedojde pouhým vycestováním k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života, neboť

na území nemá žalobce žádné osoby, které by byly na jeho přítomnosti závislé. Syna žalobce živí jeho matka a přítelkyně žalobce je soběstačná. Jak také vyplývá ze spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, tak syn žalobce je již zletilý, s ukončeným povolením k pobytu a stanovenou lhůtou k vycestování z České republiky. Žalobou napadeným rozhodnutím tedy nemůže dojít k zásahu, který by byl pro žalobce nepřiměřený.

24. Žalobce také namítal, že mu v zemi původu neposkytne pomoc policie. Toto tvrzení žalobce je však zcela nepodložené jakoukoliv osobní zkušeností, žalobce se na policii neobrátil. Zdejší soud poukazuje na to, že aby mohla být hrozba ze strany soukromých osob považována za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, naopak žalobce se na policii vůbec neobrátil a raději vlast opustil a nevrací se do ní, nevyčerpal tak tedy veškeré možnosti ochrany v domovském státě. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzech se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).*“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, žalobce se nepokusil kontaktovat policii či jiný státní orgán. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce o jeho život představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
25. Ve svém usnesení č.j. 6 Azs 179/2020 – 32 ze dne 19. 11. 2020 se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou námitkou, jakou uvedl žalobce v posuzovaném případě, a to, že mu hrozí v případě návratu šikana ze strany státu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že zná případy, kdy byli vietnamští občané navrátilí se do vlasti po tom, co se snažili získat azyl v zahraničí, podrobeni šikaně nebo byli uvězněni, a že se obává téhož. Z obecného tvrzení, že někteří navrátilci byli perzekuováni, nelze dovozovat, že totéž riziko skutečně hrozí i jemu a navíc v intenzitě představující vážnou újmu v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Především platí, že existuje zákonná povinnost žalovaného i správních soudů nezradit identitu žadatele o mezinárodní ochranu potenciálním původcům pronásledování nebo vážné újmy dle § 19 odst. 2 zákona o azylu, a proto není žádný důvod se domnívat, že by se vietnamské orgány měly o žádosti stěžovatele vůbec dozvědět. Stěžovatel také neuvedl žádné specifické znaky opodstatňující či zvyšující riziko, že bude vystaven špatnému zacházení; tyto důvody neplynuly ani z jiných*

skutečností, které o sobě uvedl. Závěr žalovaného, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu nejsou dány, pokud stěžovatel odešel z Vietnamu do České republiky dobrovolně a za výdělkem, se státními orgány dosud žádný problém neměl, nebyl politicky angažován, proti své vlasti nikdy nevystupoval a za dobu svého pobytu v České republice se třikrát do Vietnamu vrátil, aniž by měl následně problémy s vycestováním zpět do České republiky, je namístě.“ Dle městského soud lze závěry daného usnesení aplikovat i v případě žalobce, neboť se jedná o skutkově obdobný případ. Situaci ve Vietnamu správní orgán posuzoval na základě informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, přičemž z nich vyplynulo, že stěžovateli žádný takový postih reálně nehrozí. Žalobce nebyl v zemi původu politicky aktivní a své tvrzení o obavách z návratu po dlouhém pobytu na území České republiky nijak více nerozvedl. Soud proto pro stručnost pouze odkazuje na judikaturu, která se obdobnými otázkami zabývala (srov. k tomu podobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2019, č. j. 5 Azs 3/2018 – 46, nebo ze dne 26. 6. 2019, č. j. 10 Azs 112/2019 – 34). Městský soud neshledal důvod, proč by se měl od této judikatury Nejvyššího správního soudu v projednávané otázce jakkoliv odchýlit. Námitka není důvodná.

26. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje. Dodává, že žalovaný se také dostatečně zabýval možnostmi udělení mezinárodní nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, a to na str. 7-8 a 11-12 napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že v případě žalobce nedošlo ke splnění důvodů, pro které by bylo možné mu udělit za účelem sloučení rodiny mezinárodní ochranu podle ust. § 13 nebo doplňkovou ochranu podle ust. § 14b zákona o azylu.
27. Žalovaný dle názoru soudu řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
28. Ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.
29. Městský soud v Praze se s úvahami žalovaného plně ztotožňuje, nemá, co by k nim dodal, a pouze podotýká, že tyto úvahy žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil žalobce ani v řízení před soudem.

30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. července 2021

JUDr. Marcela Roušková, v.r.
samosoudkyně